

Takarom térdem

1.

*Férfiember én,
tenyeremmel takarom
térdem: szemérmem.*

2.

*Négy évszak színei fölött,
füstbe szürkült arccal,
tanyán, vonaton, városokban,
asztalomon a tétellel, forint-
törmelék napjaimmal,
rettenetesen hosszú
életemmel –*

3.

*Virrad s kocsmába
süt be a Nap: nincs ennél
reménytelenebb.*

4.

*Tévés-vevésbe tébolyított
emberiség, aj szegény –
se erőd, se időd, hogy megüld,
megünnepeld
utolsó évezredek.*

5.

*Nem gombolom be
ingem, még hiányosak
fönt a csillagok.
Kacag, kacag a cipzár,
bennem is,
bokádig ejti hullámozó szoknyád
s kilépsz zöld gyűrűjéből
a partra.*

*De ölelésem
egyenlítőjén kusza dzsungel rejt
előlem már is.*

*Még kamaszos
terveket szövök keresésedre
vadul.*

6.

*Talpatlan köd áll
vasbeton tornácomon –
fázik a lámpa.*

7.

*Nincs meg a kert,
elporladtak határai,
de kapuja sarka, régi helyén,
esthajnalcsillag
csikorog.*

8.

*Akác őrzi a
házat, mint a vén, tiszte
bát bólintani.*

Uram

*Alkony van, s újból rézkori ollóm,
itt állok megint: láss édenedben –
állok az alumínium létrán,
meggyfáról a moníliát metszem.*

*Éva nincs, s hullik, robad az alma –
szerelem rajtam, bánat beteltek,
fehér a hajam, Te hívtál, jöjjek
beteg kertedbe jó kertészednek.*

*Rádió szól alattam a fűben,
ne legyen fülem pókhálós, pókos,
belül még csöndemet hallom, beszél
kint Vörös Győző egyiptológus.*

*Nap fia, én is piramist raktam,
versből, magamban, s öleltem hugom,
zöldszoknyás földem: szemem hát kamráram
boltjára, csillagos égre bunyom.*